

жешъ: отгдѣ си дошълъ, какво е твоето прѣд-
назначение; какво бѣше състоянието на нашата земя
прѣди 500 милиона години; какво е състоянието
на слънцето, има ли жители тамъ, или не; какво
е състоянието на млѣчния пѣтъ, има ли животъ
тамъ, или не. Учениятъ човѣкъ, който пита, защо
Господъ създаде така свѣта, а не по другъ на-
чинъ, трѣбва да знае повече отъ Него. А той,
като му задавамъ всички въпроси, казва: ами не
зная! Като не знаешъ, трѣбва да мълчишъ и да
слушашъ. Малкиятъ човѣкъ ще слуша Учителя си,
а Учителътъ ще му прѣдава. Това не е лошо.
Благородство е да слушашъ, да внимавашъ когато
единъ ученъ човѣкъ ти разправя законитѣ въ свѣ-
та. Сега нѣма да ви казвамъ, че сте невѣжи, за-
щото въпросътъ не е въ невѣжеството, но въпро-
сътъ е нашитѣ отношения да станатъ правилни,
любовни отношения. Като ме срещнешъ въ гората,
да не ме срещнешъ като нѣкоя мечка, та да ми
трепне сърцето. Нито пъкъ азъ като те срещна,
да бѣда мечка за тебе, да ти трепне сърцето.
Какво правите като срѣщнете нѣкоя мечка? Като
ви срещне една мечка въ гората, сърцето ви поч-
ва да тупа, а тя, като нѣкой философъ, съ малки-
тѣ си очички, върви прѣснокойно, не се бои отъ
васъ. Нѣкой пѣтъ мечкитѣ сж много благородни.
Пакъ ще ви приведа примѣра за мечката и онзи
каракачанинъ въ гората. Единъ каракачанинъ жи-
вѣлъ въ Стара-Планина, дѣто отъ редъ години
пасълъ стадата си. Никога не му се случвало нѣ-
какво нещастие. Единъ день, обаче, като мина-
валъ прѣзъ една тѣсна пѣтека, гледа, насрѣща му
една мечка. Тя върви нагорѣ, той — надолу, срѣ-